

Όσιος Νεκτάριος - Ο ηγέτης του πνευματιστικού κινήματος της Ρωσίας τελικά γίνεται ιερομάρτυρας!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Συνομιλία του οσίου Νεκταρίου με τον ηγέτη του πνευματιστικού κινήματος της Ρωσίας Βλαντίνιρ Μπύκωφ.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=398928>

[Πνευματιστής] Ο λόγος του Θεού αποκαλύπτει πως οι κακίες αυτές έχουν σαν πηγή προελεύσεώς τους τον αρχηγό του κακού, τον διάβολο: «Εν τούτω φανερά εστί τα τέκνα του Θεού και τα τέκνα του διαβόλου. Πας ο μη ποιων δικαιοσύνην ουκ έστιν εκ του Θεού, και ο μη αγαπών τον αδελφόν αυτού» (Από αυτό αναγνωρίζονται τα παιδιά του Θεού και τα παιδιά του διαβόλου. Όποιοι δηλαδή

δεν ασκεί κάθε αρετή δεν είναι από τον Θεό, επίσης κι εκείνος που δεν αγαπά τον αδελφό του). «Πας ο μισών τον αδελφόν αυτού ανθρωποκτόνος εστί» (Κάθε ένας που μισεί τον αδελφό του είναι φονιάς). Δυστυχώς όμως οι πνευματισταί αρνούνται να τα παραδεχθούν αυτά.

Όσον αφορά την μισαλλοδοξία τους, έχω να παρουσιάσω πολλά δείγματα από την δική μου διαδρομή σ' αυτό τον χώρο: Όταν με έλεγχε π.χ., έστω και κάπως σκληρά, μα από ζήλο και με ειλικρίνεια ο γνωστός ιεραπόστολος Ι. Ε. Αϊβάσωφ, εγώ ήμουν έτοιμος να τον εκμηδενίσω. Τώρα μόνο μπορώ να τον θυμάμαι με σεβασμό και ευγνωμοσύνη, γιατί με την σκληρή επίθεσή του με οδήγησε γρήγορα στην αλήθεια.

Κι όταν ο ξακουστός ιεραπόστολος π. Τσερκάσωφ στο περιοδικό «Το πηδάλιο» μπήκε στην μάχη εναντίον της αιρέσεως του πνευματισμού, που εγώ είχα διαδώσει – και το έκανε με άκρως χριστιανικό τρόπο – ω, πόσο απαίσια και σκληρά του απάντησα και πόσο φανατικά υπερασπίστηκα τον σατανά! Και να σκεφτεί κανείς ότι, προτού εισχωρήσω στην πλάνη του πνευματισμού, ήμουν ένας άνθρωπος με καλούς τρόπους και με υπομονή στις σχέσεις με τους συνανθρώπους μου.

[Όσιος Νεκτάριος] – ...Έτσι όμως ο σατανάς αποκτά το δικαίωμα (ο μεγάλος Στάρετς συνέχισε αργά, με μακρές παύσεις τον άγιο λόγο του, που ήταν ένα «κατηγορώ» απευθυνόμενο προς εμένα, ακριβώς προς εμένα) ανεπαίσθητα, σταδιακά, χωρίς να φαίνεται ο ίδιος, να απομακρύνει τον άνθρωπο-θύμα του από τον Θεό και από την Εκκλησία. Παράλληλα όμως τον αφήνει στην αρχή να πηγαίνει στους ναούς του Θεού, για να παρακολουθήσει μνημόσυνα, παρακλήσεις και Χαιρετισμούς, ακόμη και να μεταλάβει μερικές φορές των Αγίων Μυστηρίων του Χριστού. Συγχρόνως όμως σιγά-σιγά και ύπουλα τροφοδοτεί το μυαλό του με τους ακόλουθους λογισμούς:

«Ξέρεις, εσύ μπορείς να τα κάνεις όλα αυτά μόνος στο σπίτι σου με μεγαλύτερο ζήλο και ευλάβεια και μάλιστα να επιτύχεις μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα στις δεήσεις σου...»!

[Πνευματιστής]: Εδώ μου ήρθε στο μυαλό κάτι που άκουσα πολλές φορές στην Πετρούπολη από εντελώς αξιόπιστες πηγές για τρεις πνευματιστάς, (των οποίων μου είπαν και τα ονοματεπώνυμα): Αυτοί βρισκονταν σε άκρα αντίθεση με τους κληρικούς. Χρησιμοποιώντας λοιπόν δικά τους θυμιατά, σταυρούς, ευαγγέλια και λειτουργικά βιβλία, τελούσαν διάφορες εκκλησιαστικές ακολουθίες και πηγαίνοντας από σπίτι σε σπίτι έψαλλαν παρακλήσεις.

[Όσιος Νεκτάριος] -... Λίγο-λίγο αυτός ο άνθρωπος βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην άβυσσο του σκότους, εξακολούθησε ο π. Νεκτάριος. Τότε ο Κύριος αρχίζει να

απομακρύνεται από αυτόν και έτσι, στερούμενος την σκέπη και την ευλογία του Θεού, καταδιώκεται από ατυχίες και τον βρίσκουν συμφορές. Αν δεν είχε διαστραφεί από τον σατανά, θα κατέφευγε στην βοήθεια του Θεού, της Παναγίας, των Αγίων, της Αγίας Αποστολικής Εκκλησίας, των ιερέων κι εκείνοι θα τον βοηθούσαν με τις άγιες προσευχές τους. Αλλά αυτός καταφεύγει στα ακάθαρτα πνεύματα, τους δαίμονες, και αυτοί τον μπερδεύουν ακόμη περισσότερο, βυθίζοντάς τον ολοένα και πιο βαθιά στο βάραθρο της αμαρτίας και της καταδίκης...

[Πνευματιστής]: Ω, πόσο αληθινά είναι αυτά τα λόγια! Ο Γέροντας σαν σε βιβλίο διάβαζε τις πονεμένες σελίδες της ζωής μου και τα λόγια του ζωντάνευαν τις πικρές αναμνήσεις μου. Πράγματι ακόμη και όταν όλα καταστρέφονταν γύρω μου, σαν να είχε ενσκήψει εναντίον μου ένας κατακλυσμός από κακοτυχίες, εγώ αντί να στραφώ προς τον Κύριο με θερμές ικεσίες, στράφηκα με ακόμη περισσότερο ζήλο προς τα πνεύματα.

Και πόσο ύπουλα, πόσο διπλωματικά, αυτά που μου παρίσταναν τους φίλους και τους «προστάτες», προσπαθούσαν να με καθησυχάσουν, όταν καταλάβαιναν ότι κλονιζόταν η εμπιστοσύνη μου σ' αυτά! Με βεβαίωναν τότε πως η φλόγα αυτών των δοκιμασιών είχε σκοπό να με τελειοποιήσει, ώστε να έρθω πιο κοντά στον δημιουργό του κόσμου και να λάβω πλούσια ανταμοιβή. Κι αμέσως μου έδιναν νέες οδηγίες που με χαντάκωναν ακόμη περισσότερο. Όταν εγώ ζητούσα δικαιοσύνη για όλα αυτά τα ψέματα, μου εξηγούσαν ότι δεν ευθύνονται αυτά για όσα συμβαίνουν, αλλά κάποια άλλα κατώτερα πνεύματα, που είχαν αρχίσει να φοβούνται την πνευματική μου πρόοδο!!!....

[Όσιος Νεκτάριος]: - ... Τελικώς η ευλογία του Θεού εγκαταλείπει οριστικά τον άνθρωπο αυτόν. Η γάγγραινα του ολέθρου αρχίζει να εξαπλώνεται σ' ολόκληρη την οικογένειά του. Χωρίς εμφανή αιτία, το σπίτι του διαλύεται και τα πιο κοντινά και αγαπητά του πρόσωπα τον εγκαταλείπουν!.

[Πνευματιστής]: Εκείνη την στιγμή ένιωσα μιάν ανατριχίλα και μια παγερή αγωνία να με διαπερνά ολόκληρο και να μου κυριεύει την ψυχή και το σώμα, καθώς συνειδητοποίησα πως είχα φθάσει κι εγώ στο κατώφλι αυτής της απαίσιας και βασανιστικής τραγωδίας. Ήμουν έτοιμος να πέσω στα πόδια του Γέροντα και να τα ποτίσω με άφθονα δάκρυα, να μετανοήσω μπροστά του για όλα και να ικετέψω την βοήθειά του, αλλά η πόρτα άνοιξε και ξαναμπήκε ο υποτακτικός του.

Με εμφανή ανυπομονησία επανέλαβε:

– Μπάτιουσκα, ένα πλήθος κόσμου έχει μαζευτεί έξω και περνούν απαίσια περιμένοντας.

Ο Γέροντας είπε ταπεινά και ήρεμα:

– Ευλόγησον, ευλόγησον, έρχομαι αμέσως.

Αλλά μετά συνέχισε:

[Όσιος Νεκτάριος]: – ... Τελικά, όταν με την βοήθεια του σατανά ο ταλαίπωρος άνθρωπος αγγίζει το τελευταίο σκαλοπάτι του σκοτασμού, ή χάνει τα λογικά του η αυτοκτονεί. Παρ' όλο που οι πνευματισταί ισχυρίζονται πως δεν υπάρχει καμιά αυτοκτονία μεταξύ των οπαδών τους, αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο πρώτος μεταξύ των πνευματιστών, ο βασιλιάς Σαούλ, τελείωσε την ζωή του με αυτοκτονία, επειδή δεν υπάκουσε στους λόγους του Κυρίου και στράφηκε στην μαγεία. (Α' Παρ. 10, 15).

[Πνευματιστής]: Πράγματι αυτή είναι η αλήθεια: Εγώ προσωπικώς γνωρίζω μια πνευματίστρια που ήταν πολύ καλλιεργημένη γυναίκα με πλατειά μόρφωση, η οποία κατείχε διακεκριμένη θέση στην εκπαίδευση. Αυτή, όταν αιχμαλωτίστηκε από τον πνευματισμό, μου έστειλε για δημοσίευση δυο ολόκληρους τόμους μιας φιλοσοφικής διατριβής της, που την είχε γράψει υπό την καθοδήγηση προφανώς κάποιου κακού πνεύματος. Η μελέτη αυτή κατέληγε στο εξωφρενικό συμπέρασμα πως ο Θεός και ο διάβολος είναι μια οντότητα!

Η δύστυχη αυτή ψυχή εξαιτίας του πνευματισμού κατήντησε να χάσει τα λογικά της. Σε μιαν άλλη περίπτωση, ένας αστυνομικός, ο οποίος κατείχε μια καλή θέση και στην κοινωνία και στην υπηρεσία του, έχασε κι αυτός τελείως τα λογικά του μετά από οκτώ χρόνια συνεχούς επικοινωνίας με τα πνεύματα, και πέθανε πριν δυο χρόνια σ' ένα ψυχιατρείο της Μόσχας. Τα λόγια επίσης του Γέροντα για τις αυτοκτονίες που οφείλονται στον πνευματισμό ήταν αληθινά. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις αυτοκτονίας πνευματιστών, παρ' όλο που αυτοί με ιδιαίτερη φροντίδα προσπαθούν να τις αποκρύψουν.

Από τότε που εδώ και τρία η τέσσερα χρόνια άρχισα να εξετάζω πο προσεκτικά, πιο ψύχραιμα και πιο αντικειμενικά τις πνευματιστικές διδασκαλίες, έχω καταγράψει πέντε περιπτώσεις αυτοκτονίας πνευματιστών, μια από τις οποίες ήταν του προέδρου της πνευματιστικής ενώσεως Πετρουπόλεως. Ο Στάνο, ο οποίος πολλά χρόνια υπηρετούσε την σατανιστική αυτή θεωρία.

Έπειτα ο Στάρετς είπε:

[Όσιος Νεκτάριος]: – ... Μ' ένα λόγο, όταν ένας άνθρωπος καλεί πνεύματα, τα οποία προφητεύουν στο όνομα του Θεού, παρ' όλο που δεν τα στέλνει ο Κύριος, επισύρει στον εαυτό του εκείνο που κάποτε είχε προφητέψει ο προφήτης Ιερεμίας: Με θανατηφόρο νόσο θα πεθάνουν και με λιμό θα εξολοθρευθούν αυτοί οι προφύτες· και ο λαός, προς τον οποίο αυτοί προφητεύουν, θα πέσει νεκρός από εχθρική μάχαιρα και λιμό, και τα πτώματά τους θα είναι πεταμένα στους δρόμους της Ιερουσαλήμ

[Πνευματιστής]: Μετά από αυτά τα λόγια ο Γέροντας έκλεισε τα μάτια και έγειρε ήσυχια το κεφάλι στο στήθος του. Εγώ ήμουν συγκλονισμένος κι αυτό δεν είναι παράδοξο. Ο καθένας θα ένιωθε έτσι, αν άκουγε να απογυμνώνεται ολόκληρη η ζωή του, η ψυχή του, όλες οι μυστικές του σκέψεις, όλες οι επιθυμίες του.

Δεν είμαι βέβαια σε θέση να θυμηθώ όλα όσα μου είπε ο Γέροντας στην τριών τεσσάρων ωρών συζήτησή μας· όσα καταγράφω εδώ είναι μόνο μια σύνοψη. Κατά την διάρκεια της σύντομης αυτής σιωπής του Γέροντα είχα το προαίσθημα πως δεν είχαμε τελειώσει ακόμη, πως θα υπήρχε ακόμη κάτι τελικό, το σημαντικότερο και το πιο αποφασιστικό για μένα. Και δεν έκανα λάθος.

Ο Γέροντας, χωρίς να ανοίξει τα μάτια του, μ' ένα ιδιαίτερα ευγενικό, ιδιαίτερα τρυφερό τρόπο, έγειρε προς το μέρος μου και χτυπώντας με απαλά στο γόνατο είπε ταπεινά και με αγάπης

[Όσιος Νεκτάριος]: – Άφησέ τα!... Πέταξέ τα όλα μακριά!... Δεν είναι ακόμη πολύ αργά... γιατί αλλιώς μπορεί να χαθείς!... Λυπάμαι τόσο πολύ για σένα....

[Πνευματιστής]: Μεγαλοδύναμε Θεέ! Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτήν την στιγμή, που κεραυνοβόλησε τόσο την ψυχή και την καρδιά μου. Μου είναι αδύνατον να μιλήσω γι' αυτήν ήρεμα, χωρίς δάκρυα, χωρίς συγκίνηση, χωρίς να τρέμει η φωνή μου, όποτε, όπου και με όποιον αναπολώ αυτήν την μεγαλειώδη στιγμή της πνευματικής μου αναγεννήσεως.

Αν ο Σάυλος, μόλις αντίκρισε το φως του Χριστού, έπεσε στην γη – ο Σάυλος ο οποίος φανερά κατεδίωκε και παρέδίκε σε φυλάκιση εκείνους που ομολογούσαν τον Χριστό – τότε εγώ πως θα έπρεπε να αισθάνομαι. Εγώ που με ύπουλα μέσα λήστεψα και δολοφόνησα πνευματικά ανθρώπινες ψυχές, εκμεταλλευόμενος την εμπιστοσύνη τους και την δίψα τους για την αλήθεια, και που στα ανοιχτά τους στόματα, τα διψασμένα για λίγη δροσιά από την πηγή του ζώντος ύδατος, εγώ είχα στάξει αργά σταγόνες φοβερού δηλητηρίου.

Το πώς ένιωσα στην παρουσία εκείνου του υπερφυσικού φωτός που λάμπρυνε και κατέπληξε την καρδιά και την ψυχή μου, είναι αδύνατον να περιγραφεί. Και κάθε

προσπάθειά μου να το περιγράψω με λόγια θα διαστρέβλωνε αυτό το μεγάλο και ιερό γεγονός.

Όταν πια συνήλθα, η πρώτη μου ερώτηση στον Γέροντα ήταν:

– Τι πρέπει να κάνω;

Εκείνος σηκώθηκε ήσυχα και είπε:

[Όσιος Νεκτάριος]:- Θα σου πω αυτό ακριβώς που είπε ο Κύριος Ιησούς Χριστός στον δαιμονισμένο Γεργεσηνό, όταν τον θεράπευσε: «υπόστρεφε εις τον οίκον σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός» (Γύρισε στο σπίτι σου και διηγήσου όσα σου έκανε ο Θεός). Πήγαινε και πολέμησε εναντίον εκείνου τον οποίον υπηρέτησες. Μάζεψε με ζήλο και επιμέλεια όλους τους κακούς σπόρους που έχεις σπείρει. Θα αντιμετωπίσεις μεγάλη εχθρότητα, πολλή κακία, πολλές παγίδες του σατανά, κυρίως από το στρατόπεδο που αφήνεις πίσω σου, και αυτό είναι εντελώς φυσικό και αναμενόμενο. Αλλά εσύ προχώρει, μη φοβάσαι... μη διστάσεις, κάνε αυτό που πρέπει, χωρίς να λογαριάζεις τι θα συναντήσεις στον δρόμο σου και ο Θεός είτε να σε ευλογήσει!...

[Πνευματιστής]: Όταν βγήκα έξω, ήμουν πια ένας άλλος άνθρωπος. Είχα σπάσει κάθε δεσμό με το παρελθόν. Εμπρός μου υπήρχε μόνο ένας σκοπός: να εξοφλήσω όσο το δυνατόν γρηγορώτερα όλα τα χρέη του παρελθόντος μου. Είχα βέβαια συνειδητοποιήσει πως όλα μου τα λάθη και όλες οι αμαρτίες μου, ασχέτως αν εγώ με την βοήθεια του Κυρίου προσπαθούσα να τα εξαλείψω, θα βρίσκονται στον δρόμο μου σαν ζιζάνια για πολύ καιρό, ακόμη και μερικές φορές θα μπερδεύονται στα πόδια μου και θα με εμποδίζουν με κάθε τρόπο στην νέα μου πορεία.

Ξέρω πως ο πατέρας αυτών των διδασκαλιών, το πνεύμα του σκότους, μαζί με τους αξιολύπητους στρατιώτες του, θα παρεμποδίζει με όλη του την δύναμη την διακονία μου στην αλήθεια και θα μοχθεί να με αποκαρδιώνει με τις περασμένες αμαρτίες και πλάνες μου. Όταν έφυγα από την Σκήτη, όταν έκλεισαν πίσω μου οι βαριές της πύλες, ένιωθα πως όλα όσα χρειαζόμουν, μου είχαν δοθεί.

Ο Βλαντιμίρ Μπύκωφ αργότερα χειροτονήθηκε ιερέας στην Μόσχα και αξιώθηκε να επισφραγίσει την πίστη του με το αίμα του. Έλαβε το στεφάνι του μαρτυρίου στον διωγμό του άθεου κομμουνισμού κατά της Εκκλησίας του Χριστού.

Από το βιβλίο «Όσιος Νεκτάριος, Ο τελευταίος μεγάλος στάρετς της Όπτινα», έκδοση της Σταυροπηγιακής και Συνοδικής Ι. Μονής Οσίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, Κάλαμος 2003.

Πηγή: pemptousia.gr